

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 lutego 2017 roku

Sąd Rejonowy w Szczytnie w II Wydziale Karnym

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Andrzej Janowski

Protokolant: sekr. sąd. Katarzyna Strzelec

przy udziale Wojciecha Piątkowskiego z urzędu Celnego w Olsztynie

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 29.09, 01.12. 2016 roku, 12.01 i 16.02.2017 roku sprawy :

D. G., córki C. i Z. z domu K., ur. (...) w S.,

oskarżonej to, że:

w bliżej ustalonym okresie czasu do dnia 20.04.2015r. działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w bliżej nieustalonym miejscu nabyła od nieustalonej osoby, a następnie w S., woj. (...), przewoziła w pojeździe S. (...) o nr rej. (...) wyroby tytoniowe w postaci : 500 paczek papierosów marki J. L., 30 paczek papierosów marki M. (...), 70 paczek papierosów marki G. (...), 40 paczek papierosów marki L. (...), 160 paczek papierosów marki G. (...) bez polskich znaków akcyzy oraz przechowywała w swoim miejscu zamieszkania przy ulicy (...) w S. wyroby tytoniowe w postaci: 9 paczek papierosów marki Q. (...), 18 paczek papierosów marki L. (...), a także w garażu usytuowanym przy ulicy (...) w S.: 192,45 kg tytoniu do palenia, 257 sztuk papierosów nieposiadających oznaczeń marki, 100 paczek papierosów marki W. (...), 140 paczek papierosów marki G. (...), 60 paczek papierosów marki G. (...), 10 paczek papierosów marki W. (...), 19 paczek papierosów marki L. (...), 19 paczek papierosów marki Q. (...), 40 paczek papierosów marki A., 9 paczek papierosów marki L. S., 18 paczek papierosów marki C., 2 paczki papierosów L. S., 20 paczek papierosów marki V. (...), 10 paczek papierosów marki L. (...), 10 paczek papierosów marki D. (...), 10 paczek papierosów marki D. (...), 220 paczek papierosów marki J. L., 10 paczek papierosów marki J. S. bez polskich znaków akcyzy oraz 20,7 litra alkoholu, w wyniku czego doszło do uszczuplenia należności publicznoprawnej małej wartości w kwocie 170894,00 zł , na którą składa się należność celna w kwocie 1270 zł oraz podatek akcyzowy w kwocie 169624 zł

tj. o przestępstwo skarbowe z art. 65 §3 kk w zb. z art. 91 §1 i 4 kks w zw. z art. 7 §1 kks

I. na podstawie art. 17 §1 pkt 9 kpk w zw. z art. 113 §1 kks i w zw. z art. 151c §2, §3 kks w zw. z art. 153 §1 kks i art. 155 §1, §2 kks postępowanie umarza;

II. na podstawie art. 624 §1 kpk kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

D. G. oskarżona została o to, że w bliżej ustalonym okresie czasu do dnia 20.04.2015r. działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w bliżej nieustalonym miejscu nabyła od nieustalonej osoby, a następnie w S., woj. (...), przewoziła w pojeździe S. (...) o nr rej. (...) wyroby tytoniowe w postaci : 500 paczek papierosów marki J. L., 30 paczek papierosów marki M. (...), 70 paczek papierosów marki G. (...), 40 paczek papierosów marki L. (...), 160 paczek papierosów marki G. (...) bez polskich znaków akcyzy oraz przechowywała w swoim miejscu zamieszkania przy ulicy (...) w S. wyroby tytoniowe w postaci: 9 paczek papierosów marki Q. (...), 18

paczek papierosów marki L. (...), a także w garażu usytuowanym przy ulicy (...) w S.: 192,45 kg tytoniu do palenia, 257 sztuk papierosów nieposiadających oznaczeń marki, 100 paczek papierosów marki W. (...), 140 paczek papierosów marki G. (...), 60 paczek papierosów marki G. (...), 10 paczek papierosów marki W. (...), 19 paczek papierosów marki L. (...), 19 paczek papierosów marki Q. (...), 40 paczek papierosów marki A., 9 paczek papierosów marki L. S., 18 paczek papierosów marki C., 2 paczki papierosów L. S., 20 paczek papierosów marki V. (...), 10 paczek papierosów marki L. (...), 10 paczek papierosów marki D. (...), 10 paczek papierosów marki D. (...), 220 paczek papierosów marki J. L., 10 paczek papierosów marki J. S. bez polskich znaków akcyzy oraz 20,7 litra alkoholu, w wyniku czego doszło uszczuplenia należności publicznoprawnej małej wartości w kwocie 170894,00 zł, na którą składa się należność celna w kwocie 1270 zł oraz podatek akcyzowy w kwocie 169624 zł, tj. o przestępstwo skarbowe z art. 65 §3 kks w zb. z art. 91 §1 i §4 kks w zw. z art. 7 §1 kks.

Oskarżona D. G. nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej przestępstwa skarbowego.

Sąd zważył, co następuje:

W sprawach karnych skarbowych, odmiennie niż na gruncie powszechnej procedury karnej, każde postępowanie w sprawie o przestępstwo skarbowe, a więc zarówno śledztwo, jak i dochodzenie, powinno być zakończone w ciągu 3 miesięcy (art. 153 § 1 zd. 1 k.k.s.). Gdyby jednak nie zakończono go w tym terminie, przedłużyć ten okres do 6 miesięcy organom finansowym mogą ich organy nadrzędne, a jedynie, gdy postępowanie prowadzi lub nadzoruje prokurator, prokurator bezpośrednio nad nim przełożony (art. 153 § 1 zd. 2 k.k.s.). Dalsze przedłużenie (na okres powyżej 6 miesięcy), już tylko w szczególnie uzasadnionych wypadkach, może nastąpić, bez względu na to, kto prowadzi owo postępowanie, decyzją właściwego prokuratora bezpośrednio przełożonego (art. 153 § 1 zd. 3 in principio k.k.s.).

Artykuł 17 k.p.k. określa materialne (pkt 1-4) i formalne (7-11) przesłanki procesowe, warunkujące możliwość prowadzenia postępowania karnego. Przepis ten określa zarazem konsekwencje niespełnienia przesłanki procesowej, którymi są: odmowa wszczęcia postępowania (z wyjątkiem pkt 9, albowiem ta przesłanka występuje dopiero na etapie postępowania sądowego, a nie jest możliwa odmowa jego wszczęcia, a jedynie umorzenie) oraz umorzenie postępowania już wszczętego. Przesłanki wskazane w art. 17 k.p.k. są aktualne na każdym etapie postępowania zarówno w fazie postępowania przygotowawczego (ze wspomnianym wyjątkiem dotyczącym pkt 9), jak i sądowego. Po otwarciu przewodu sądowego (odczytaniu aktu oskarżenia) treść orzeczenia, mającego wówczas postać wyroku, uzależniona jest od przesłanki, która w okolicznościach konkretnej sprawy nie pozwala na dalsze prowadzenie postępowania karnego - jeśli są to warunki z art. 17 §1 pkt 1 i 2 k.p.k., to Sąd jest zobligowany do uniewinnienia oskarżonego (chyba, że jest on niepoczytalny - art. 414 §1 k.p.k.), natomiast we wszystkich pozostałych przypadkach powinien postępowanie umorzyć.

Zasadą jest, że w razie zbiegu przesłanki uniewinnienia (z art. 17 §1 pkt 1 lub 2 k.p.k.) z inną przesłanką (powodującą umorzenie) należy umorzyć postępowanie, gdyż winę wolno rozstrzygać tylko w procesie dopuszczalnym. Ta reguła jest jednak wiążąca do momentu rozpoczęcia przewodu sądowego (art. 414 §1 i §2 k.p.k.). Jeśli zatem Sąd nabierze przekonania, że nie doszło do obalenia domniemania niewinności, to wyda wyrok uniewinniający. Dla zastosowania tej negatywnej przesłanki procesowej konieczne jest jednak wyczerpanie możliwości dowodowych. Nie jest możliwe stwierdzenie przesłanki uniewinnienia na etapie procesu, jeżeli w dyspozycji Sądu pozostają środki dowodowe pozwalające rozwiązać wątpliwości i wyjaśnić, czy rzeczywiście do zdarzenia doszło, czy też nie (czy oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu czy nie), ale z których środków z jakichś względów nie skorzystano. Innymi słowy wydanie wyroku uniewinniającego stanie się możliwe dopiero po przeprowadzeniu co najmniej wszystkich dowodów, które Sąd dopuścił na wniosek oskarżyciela. Podkreśla się przy tym, że uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu jest rozstrzygnięciem korzystniejszym niż umorzenie postępowania z uwagi na występowanie negatywnych przesłanek procesowych, że uniewinnienie bardziej liczy się w opinii społecznej niż umorzenie. (zob. Sławomir Steinborn w: Komentarz do art. 17 Kodeksu postępowania karnego, LEX; Mikołaj Grzesik w: Funkcjonowanie art. 17 §1 punkty 1-4 oraz art. 322 k.p.k. w praktyce prokuratorskiej, Prokuratura i Prawo 2016 nr 3).

W niniejszej sprawie po rozpoczęciu procesu i otwarciu przewodu sądowego, wobec treści uchwały Sądu Najwyższego z dnia 28 stycznia 2016 roku w sprawie I KZP 13/15 (LEX 1963640), o której wiedzę Sąd powziął już po przeprowadzeniu większości dowodów, w tym zeznań istotnych świadków oskarżenia, doszło do zbiegu negatywnych przesłanek procesowych – przesłanki uniewinnienia (art. 17 §1 pkt 1 i 2 k.p.k.) oraz umorzenia (art. 17 §1 pkt 9 k.p.k.).

Przesłanki materialne mają swoje źródło w przepisach prawa materialnego, a zatem - ze względu na okoliczności, które uniemożliwiają uznanie czynu za przestępstwo lub ukaranie sprawcy określone w art. 17 §1 pkt 1-4 k.p.k. - wywierają także skutki procesowe. Natomiast przesłanki formalnoprawne wynikają wyłącznie z przepisów procesowych - dotyczących braku skargi uprawnionego o ściganie, wniosku o ściganie, immunitetów formalnych, zawisłości sprawy, powagi rzeczy osądzonej, jurysdykcji krajowej lub innej okoliczności wyłączającej ściganie – art. 17 §1 pkt 7-11 k.p.k.

Przesłanka uniewinnienia może być podstawą decyzji kończącej postępowanie jedynie wówczas, gdy poczyniono pewne, niebudzące wątpliwości ustalenia faktyczne.

Przeprowadzone przed Sądem zawnioskowane aktem oskarżenia dowody w postaci zeznań świadków M. G., M. S., M. M., Ł. S. i M. S. oraz dokumentów w postaci protokołów przeszukania samochodu, przeszukania pomieszczeń mieszkalnych i garażu, dokumentacji fotograficznej, protokołu oględzin wyrobów akcyzowych, umowy najmu, obaliły ostatecznie domniemanie niewinności oskarżonej wskazując, że dopuściła się ona zarzucanego jej czynu. Sąd, uznając wyżej wskazane dowody za wiarygodne, nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonej D. G. (k.136v-137), która nie przyznała się do winy, zaprzeczając postawionemu jej zarzutowi.

Sąd Najwyższy w powyższej uchwale I KZP 13/15 wskazał, że przedłużanie na mocy art. 153 §1 zd. 3 k.k.s. przez właściwego prokuratora okresu prowadzenia przez organ finansowy dochodzenia na ponad 6 miesięcy nie jest wyłącznie czynnością techniczną czy wpadkową. Przedłużanie przez właściwego prokuratora dochodzenia prowadzonego przez organ finansowy, a więc podejmowanie czynności nadzorczej, powoduje - podobnie jak to ma miejsce na gruncie powszechnej procedury karnej - że prokurator obejmuje je jednocześnie przez tę decyzję swoim nadzorem, który, mając swą podstawę we wskazanym art. 153 § 1 zd. 3 k.k.s., jest nadzorem z mocy prawa.

Zgodnie natomiast z treścią przepisów art. 155 §1 i §2 k.k.s. w sprawie o przestępstwo skarbowe, w której finansowy organ postępowania prowadził dochodzenie objęte nadzorem prokuratora, organ ten, jeżeli nie umarza postępowania, sporządza w ciągu 14 dni od zakończenia dochodzenia akt oskarżenia i przesyła go wraz z aktami prokuratorowi, który wnosi ten akt do Sądu jeżeli go zatwierdza. Prokurator w akcie oskarżenia wskazuje finansowy organ postępowania przygotowawczego, który prowadził dochodzenie i któremu przysługują przed Sądem uprawnienia oskarżyciela publicznego oraz zawiadamia ten organ o wniesieniu aktu oskarżenia przez doręczenie jego odpisu.

W niniejszej sprawie postępowanie przeciwko oskarżonej wszczęte zostało w dniu 21 kwietnia 2015 roku (k.5-6). Prowadzone przez Urząd Celny w O. dochodzenie, postanowieniami Izby Celnej w O. z dnia 22 lipca i 7 września 2015 roku (k.14,22), przedłużone zostało na czas do 6 miesięcy, tj. do dnia 20 października 2015 roku. Następnie dochodzenie to już kolejnymi postanowieniami prokuratora Prokuratury Rejonowej w Szczytnie z dnia 20 października, 25 listopada i 22 grudnia 2015 roku (k.25-26,28), przedłużone zostało na czas powyżej 6 miesięcy – ostatecznie do dnia 29 stycznia 2016 roku.

W dniu 11 lutego 2016 roku Urząd Celny w O. samodzielnie wniósł do Sądu Rejonowego w Szczytnie akt oskarżenia przeciwko D. G.. Akt oskarżenia nie był zatwierdzony przez prokuratora.

Zgodnie z art. 414 §1 k.p.k. w razie stwierdzenia po rozpoczęciu przewodu sądowego okoliczności wyłączającej ściganie lub danych przemawiających za warunkowym umorzeniem postępowania, Sąd wyrokiem umarza postępowanie albo umarza je warunkowo. Jednakże w razie stwierdzenia okoliczności wymienionych w art. 17 §1 pkt 1 i 2 k.p.k. Sąd wydaje wyrok uniewinniający, chyba że sprawca w chwili czynu był niepoczytalny.

W tym układzie procesowym Sąd, ustalając ostatecznie, że oskarżona D. G. dopuściła się zarzucanego jej czynu, a tym samym nie mogą stosować w niniejszej sprawie przesłanki uniewinnienia, na podstawie art. 17 §1 pkt 9 kpk w zw. z

art. 113 §1 kks i w zw. z art. 151c §2,§3 kks w zw. z art. 153 §1 kks i art.155 §1, §2 kks orzekł wyrokiem o umorzeniu postępowania, stosując formalną przesłankę procesową braku skargi uprawnionego oskarżyciela.

W związku z powyższym Sąd kosztami sądowymi obciążył Skarb Państwa.